

Çocuklar ölünce Cennete giderler

Yaprak Hanım: “Kazada 2,5 yaşındaki minik yeğenim vefat etti. Ailem ve ben yıkıldık. Kazada ihmal var. Eski model tamirden yeni çıkmış arabayla gitmişler ve bebek koltuğunu yanlarına almamışlar. Harika bir çocuktü o. Eceli ömrü bu kadar mıydı? Yoksa o kaza hataydı ve yeğenim erken mi öldü? Ben Allah’a küstüm duâ etmeyi bıraktım. Allah isteseydi onu korurdu. Başka yeğenim yok, aklımı kaybetmek üzereyim. Yeğenimin daha ömrü var mıydı? Yoksa eceli bu kadar mıydı?”

SİZ CENNETE GİRMEYE ÇALIŞIN

Akıl baştan gidince, dil ipin ucunu mütehassis duygulara bırakıyor. Bu durumda ağızdan ne döküleceğı belli olmuyor. Rabbim isyan hali vermesin ve ıztırabınızı dindirsin. Âmin.

Öncelikle büyük geçmiş olsun. Ve güzel yeğeninize Rabbim rahmet eylesin. İnşallah Cennette beraber olursunuz. Dünyada hiçbir acı yoktur ki, ahiret lehine kat kat rahmeti içinde saklıyor olmasın. Bu zor tecellide de çok büyük rahmet olduğu açıktır. Size sadece sabır, teslimiyet, rıza ve şükür düşüyor. Rabbim mahrum eylemesin. Âmin.

Öte yandan kaza ile ilgili bir yığın sorumlu var. Önce sorumlulara küseceğiz. Onlara hesap soracağız. Allah’a küsmeye hakkınız yok. Eğer siz sorumlulardan dünya mahkemelerinde hesap sormazsanız, Cenâb-ı Allah sizin adınıza mahşerde onlardan hesap soracak, hiç endişelenmeyin. Yeğeninizi de doğrudan Cennetine alacak inşallah. Yeğeniniz aynı güzellikle Cennet’te sizinle beraber olacak. Siz şimdi Cennet’e girmeye çalışın ki, o sizi geçmesin.

İNNA LİLLAHİ VE İNNA İLEYHİ RACİUN

İşin bir diğer boyutu: Güzel yeğeninizin ömrü bu kadarmış. O erken ölmedi, ömrünü tamamlayıp Cennet'e uçtu. Dünyanın kötülüğünden, ufunetinden kurtuldu. Cennet'in sonsuz güzelliklerine kanat açtı. Orada sizi bekliyor. Onun için ve sizin için hayırlısı böyle imiş. O'nu Allah vermişti, Allah almıştır. Bunda bir anormallik, bir tesadüf, bir başıboşluk yok. Allah'a küsmeye değil; dünyanın çirkefinden ve çamurundan kurtarıp, kendi ind-i İlâhisine, o müstesna âhirete, o capcanlı, ebedî âleme, o taşıyla, toprağıyla hayat kaynağı Cennetü'l-Firdevs'e erkenden ve kirlenmeden aldığı için şükretmek, rıza göstermek ve sabretmek lâzım.

Kur'ân, bir musîbetle karşılaştığımızda bizi isyana değil, "İnna lillahi ve inna ileyhi raciun" (Biz Allah için varız ve Allah'a döneceğiz)¹ demeye dâvet ediyor.

Ölüm erken gelmez. Ölüm herkese hususî gelir, ama eceliyle gelir. Doğum herkes için aynıdır; ama ölüm kişiye özeldir. Kur'ân'da ecel geldiğinde bir saat gecikme veya bir saat öne alma olmadığını bildiren çok âyet vardır.²

Fakat bu durum, ölümden kusuru olanın yargılanmayacağını göstermez. Ölümden kusuru olanlar hem dünyada, hem ahirette yargılanırlar.

SİZ ÇOCUĞUNUZA YETİŞMEYE BAKIN!

Bediüzzaman'ın ifadesiyle dünyada elemelerle, acılarla, kötü günlerle karışık birkaç sene evlât ve yeğen sevmeye bedel, Cenâb-ı Allah sizi ve anne babayı, ebedî bir âlemde milyonlar sene evlât ve yeğen sevmekle mükâfatlandırdı. Kur'ân "vildanü'n-muhalledun"³ âyetleriyle böyle ebediyen yaşlanmayacak çocuklardan bahsediyor ve anne babalara müjde veriyor.⁴

Bediüzzaman bu müjdeyi bir misal ile mealen şöyle anlatıyor:

Padişah, çocuğu ile birlikte zindanda olan bir babadan, çocuğunu, sarayda yaşatmak üzere istiyor. Baba 'benim tek tesellim çocuğumdur, çocuğumu vermem' diye ağlayıp sızlıyor.

Arkadaşı ona diyor ki: "Boş yere üzülyyorsun. Eğer çocuğa acıyorsan o, bu pis yerlere bedel sarayda yaşayacak. Eğer kendine acıyorsan, çocuk burada kalsa daha çok sıkıntı çekeceksin. Çocuk saraya gitse, belki padişahın merhametini celp eder, seni de affeder ve seni zindandan çıkarır."⁵

Misaldeki zindan dünya; Padişah, Allah (cc); saray ise Cennettir.

Dolayısıyla hangi sebeple olursa olsun, çocuklar ölünce bu dünya zindanına bedel Cennete giderler. Onlar için öyle ağlayıp isyan etmek rahmete itiraz olur. Bu caiz değildir.

Biz çocuğumuz için değil, kendimiz için ağlayalım ki, iyi amel işleyelim ve Cennette çocuğumuza yetişelim.

Dipnotlar:

1- Bakara Sûresi: 156.

2- Bakınız: Sebe Sûresi: 30; Yunus Sûresi: 49; Nahl Sûresi: 61; Araf Sûresi: 34.

3- Vâkıa Sûresi: 17; İnsan Sûresi: 19.

4- Bediüzzaman, Mektubat, s. 79.

5- Bediüzzaman, Mektubat, s. 80.